

Regensen

Regensianersamfundets medlemsblad
105-106 årgang (2011-2012)

Indholdsfortegnelse

Formandens beretning	3
Klokkerberetning 2012	5
Lindetalen	8
Provstetalen	11
Efterkrigstidens Regensliv	15
Regensens Nye Køkkentårn	19
Levende vs Døde	21
Sommerudflugten 2012	23

At indfange Regensen

Igen i år kan Regensianersamfundets Blad nyde godt af både levende som døde regensianeres kunstneriske, oratoriske og journalistiske evner. Lindetale, Klokkerberetning og Provstetale sidder (som sædvanlig) lige i øjet. Derudover har de levende regensianere, Christian Vad og Lise Mansfeldt og afdøde Rikke Garfield Lagersted-Olsen bidraget med hhv. en fornem redegørelse for det største nybyggeri på Regensen i 100 år og et interessant interview med to tjenestepiger, der tjente under daværende Regensprovst Harald Bohr i 1947.

De mange gode billeder i dette nummer er taget af Eva Bjerrum-Bohr, Morten Helmstedt og Morten Siebuhr. Har man lyst til at

se mere af Morten Helmstedts arbejde kan man kigge nærmere på: www.helmstedt.dk. Morten Siebuhrs arbejde kan ses på: www.flickr.com/photos/msiebuhr/tags/regensen/

De mange gode billeder i dette nummer er taget af Eva Bjerrum-Bohr, Morten Helmstedt, Kristoffer Albris, Christian Vad og Morten Siebuhr.

F

ormandens Beretning

Af Regensianersamfundets formand, Troels Petersen

Som altid starter Regensianersamfundets år stille. Men efter en lang vinter indfinder foråret sig så sagte, og således også livet på gården og i Regensianersamfundet.

Jesper Nørgaard tiltrådte som kasser og har meget passende gjort det til sin mission at "renovere" Regensianersamfundets økonomi og automatisere dens økonomiske førsel og kørsel. Af samme grund er tilmeldingen til Generalforsamlingen nu blevet pr. indbetaling.

Dette forår havde Regensen besøg fra London i form af GoodEnough College, som vi sidste år spillede fodbold med/mod i London. De medbragte et ret talstærkt hold med både drenge og piger på holdet, og reglerne blev at der skulle være mindst tre piger på hvert hold! Det var tydeligt, at GoodEnough havde foreslået/indført denne regel, da de havde nogle ret gode kvindelige spillere, men Regensens piger gjorde det nu også glimrende. Resultatet blev 3-2 til Regensen, som dermed har taget begge sejre i denne forhåbentligvis kommende tradition (en ikke helt så gammel tommelfingerregel foreskriver, at noget er en tradition på Regensen, hvis det er blevet gjort tre år i træk!).

Årets udflugt blev til Christiansborg Slot for at se dronningens gobelinger af Bjørn Nørgaard. Læs mere om den udflugt andet steds i bladet. Efterfølgende var der frokost på Regensen, som var glimrende og ret livlig for en søndag eftermiddag. Der blev også lejlighed til at se bygningen af det nye/udvidede køkkentårn bag på Kassernen.

Denne seneste og muligvis sidste tilbygning til Regensen har virkelig taget form, og der

var Rejsegilde i sensommeren. Studenter som håndværkere spiste pølser og drak øl mens der blev holdt taler. Provst Stuard Ward kendte faktisk ikke til denne skik ej heller udtrykket "rejsegilde", men var selvfølgelig akademisk nok til straks at kaste sig over ordets etymologiske oprindelse. Tilsyneladende synes håndværkerne og de nulevende regensianere at være kommet udemærket ud af det med hinanden, trods forskelligt syn på både de gamle grækere og passende tidspunkt at stå op på. Og da serveringen af fadøl syntes at være rundhåndet, var der ikke nogen indmurede flasker og andet skidt i murene.

En diskussion, som startede ved (sen)sommerudflugten var, om man skulle overveje at flytte Generalforsamlingen en uge frem, dvs. til den næstsidste fredag i november. Men traditioner står ikke lige til ændre uden langt varsel, så det tager vi op ved Generalforsamlingen.

Regensianersamfundets
formand Troels C. Petersen

Ganske sent på året blev det så tid til den traditionsrige dyst "Levende mod Døde", som blev spillet for 8. gang. Levende har i flere år domineret på Rosenborgs Eksercerplads, men hvordan det gik denne gang kan der læses om andet steds i bladet.

Og i min egen verden udenfor Regensen er det hverken forskning eller fritid der optager mine tanker, men det faktum at jeg til jul skal være far for første gang. Det er nok det største skift i ens tilværelse og overgår selv døden – i hvert fald i Regensiel forstand.

Babyboom, fornyelse og fremtidshåb

Af Mikkel Abrahamsen & Bo Chen, Klokkere forårssemesteret 2012

En kold vinternat i februar blev vi, til stor overraskelse for både os selv og andre, valgt til klokkere. Kampagnen var blevet strikket sammen på fem minutter i fægttestuen ca. kl. 1 om natten. Var vi blevet revet med af stemningen? Måske. Var vi utilfredse med de andre kandidater? Til dels. Var vi fulde? Ja. Vi havde ingen plan, ingen vision, og egentlig heller intet besluttet ønske om at være klokkere. Men som så mange andre ting i regenspolitik betyder det knap så meget. Vi havde en stille aura af ro og en tillidsvækkende udstråling, og det var nok.

Set med fremtidens øjne vil 2011 og 2012 formentlig blive husket for, at de uddannelsespolitiske strømninger siden årtusindskiftet omsider ramte Regensen. Studenter skal i dag begynde tidligere, studere hurtigere og helst ikke blive i landet for længe. Og selv Den Røde Gård må somme tider bukke under for omverdenens krav, hvor meget den end ønsker at stå imod. På lidt over et år, fra august 2011 til september 2012, har vi budt velkommen til 47 nye indflyttere – noget man passende kunne kalde et regensielt babyboom. Konsekvenserne har

kunne mærkes. Et værelse på Admiralitetet kan nu erhverves for et halvt point (hvilket man automatisk får ved indflytning). Fodboldholdet har fået en frisk pust af unge kræfter. Der er sågar kommet et pigehold. Embedsmændene er mere aktive end nogensinde, fyldt med naivt gåpåmod i kontrast til den gamle generations tendens til at sjofle både læsning og embedsførelse.

Apropos embedsførelse var der efter et par års stilstand et stigende antal forsøg på at storme embedsmænd. Det startede i efteråret 2011, hvor Brugsforeningen, midt i finanskrisen, investerede i aktier til en værdi af en kvart million kroner. Tanken var ikke ny, da de konti, brugsens penge stod i, længe havde givet renter på nærmest nul. Derimod var det opsigtsvækkende, at brugsdamen ikke havde spurgt Regensrådet – endsige sit føl – til råds. Brugsdamen stod for skud til Revyen, bl.a. i en sketch, hvor pengene blev investeret i Café Halvejen, som blev omdøbt til Bagvejen med hentydning til de mange homoseksuelle, der var flyttet ind semestret inden. Efter revyen var hoben og berusede eks-Brugsdamer i lynchstemning og indkaldte til ekstraordinær generalforsamling. Brugsdamen blev stormet, men nød dog så stor popularitet, at han blev valgt til samme embede ved næste generalforsamling. Tre gange blev der indkaldt til storm i første halvår af 2012. To gange mislykkedes det, da motivationen beroede på manglende aktivitet fra hhv. sportsdirektionen og fægtemesteratet, hvilket ikke alle kunne se var et problem. Den

sidste gang lykkedes det: Under Lindefrokosten blev det nyvalgte IT-føl afsat, som en måned forinden var fraflyttet gården efter at have gjort kæresten gravid.

Fornyelse har der også været på foreningsfronten, hvor Konventet er blevet genfødt som Konvencio – internationale, flagentusiastiske og esperanto-talende. Nye rivaliseringer er allerede opstået, og sågar Elers og Provstinden er blevet indblandet i den nye forenings udskejelser.

Kunstnerisk og musikalsk set har året sat nye standarder. Forårskoncerten havde en imponerende høj kvalitet, og som altid overrasker en eller flere regensianere med talenter, de til daglig skjuler bag deres bøger og computere. Kulturdirektionen arrangerede en forårsudstilling med tilhørende fernisering, hvor regensianernes værker kunne udstilles. Der blev kåret et vinderværk, der kunne få lov til at få en fast plads på gården. Fægtemestrene arrangerede croquis, der også gav tegnelystne (og voyeuristiske) alumner mulighed for at udfolde deres talenter. Uglens Parialegat gik til Klokke Emeritus Henrik Rønnov Due, der i stedet for at købe billeder eller spotlys for pengene viste sine sangskrivertalenter ved at komponere tre vittige sange, der passende vil få plads i næste udgave af visebogen.

Ellers har det forgangne år været præget af køkkenrenovation og -byggeri, som er beskrevet mere udførligt andetsteds i dette blad. Vi vil blot give vores ros til de to alumner Lise Mansfeldt Faurbjerg og Christian Vad Karsten,

der på fortrinlig vis har repræsenteret regensianerne i byggeprocessen.

I forlængelse af de interne fornyelser på Regensen var 2011/2012 også begivenhedsrigt i Kollegiesamvirkets regi. For første gang længe er vi blevet opmærksomme på, hvor store økonomiske udfordringer de fire gamle kollegier står over for, hvis levestandarden og legatets størrelse skal fastholdes på nuværende niveau. Samlet set mangler de fire kollegier indtægter på omkring 1,5 million kroner per år, hvis bygningerne skal vedligeholdes og kommunistspændiet (hvilket afspejles i huslejestørrelsen) skal holdes på nuværende niveau. Lille Regensråd blev i juni 2012 præsenteret for de dystre udsigter, og straks blev der nedsat en visionsgruppe, der skal arbejde med alle former for tiltag, der kan forbedre økonomien. Her i efteråret kører gruppen for fulde omdrejninger med fondsansøgninger, arbejdsdage, grønne projekter, udlejningsinitiativer og andre kreative måder at øge indtægterne og mindske udgifterne.

Fortrøstningsfulde er vi i forhold til fremtiden. Efterhånden som jubilæet for 400-året nærmer sig, får vi alle en lejlighed til at reflektere over vores plads i historien. Vi kan med ro sige, at vi er stolte over at have været klokkere for en flok regensianere med gejst og ønske om at kæmpe for Regensens fremtid. Den kolde vinternat i februar ser vi ikke tilbage på med fortrydelse. Tværtimod.

Regensens Lindetale 2012

Af Mikkel Vestergaard, Pip

Regensianere! Hvor ser I unge og smukke ud!

Det gjorde jeg også engang. Det var for fire år siden, da jeg sad til min første lindefrokost. Da var jeg en lille, fin indflytter, som var ny og nervøs. Udover at jeg ikke længere er ny, men kun nervøs, er der ikke rigtig nogen forskel fra dengang. Vi diskuterer stadig, hvilket flag der skal flages med, og køkkentårnet er stadig lige på trapperne. Alt er nærmest det samme. Der er dog et par undtagelser: Industriopvaskeren har som bekendt fjernet muligheden for godt opbyggeligt socialt samvær for indflytterne på tømmermændsdagen, og på Regensens fodboldhold er der sket lidt: På midtbanen er der næsten svenske tilstande. Her tænker jeg ikke på Ibrahimovic, nærmere på, at det skal se godt ud. Man spiller med hårbånd og eventuelt sved bliver aftørret med en kleenex i pausen. Sådan var det altså ikke, dengang Morten Helmstedt og Henrik Due regerede i midtbanen.

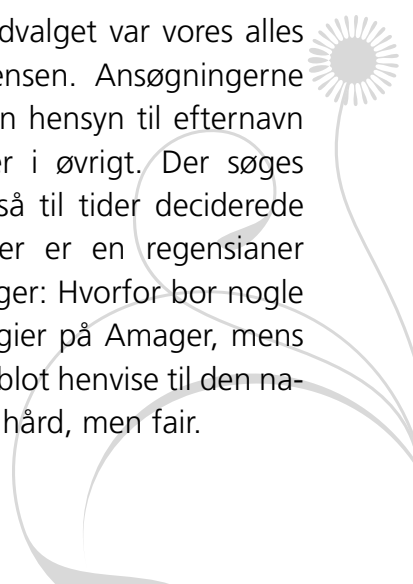
På Regensen har vi altid været meget optagede af tid og alder. Gammelt er godt. De bedste vækkerforeninger er dem, som har overlevet i mange år uden at have været nedlagt. På en måde er det kun i tidens skær, man kan se tingenes liv og sjæl. Inspireret af kybernetikken og de to chilenske filosoffer Maturana og Varela kunne man sige, at liv er noget, der forandrer sig i tiden, imens noget essentielt er bevaret i forandringen. Når man således, som jeg, bliver en aldrende regensianer, er det naturligt at begynde at betragte Regensen i et evolutionært perspektiv. Hvad forandrer sig, og

hvad er bevaret? Det kan man tænke længe over, mens man i sin lænestol kikker ned i gården på indflytterne, der fjerner glasskår efter endnu en fest.

I stedet for at belemre jer med mit filosofiske lommeuld vil jeg gå videnskabeligt til værks. Mine otte års studier skal jo ikke have været forgæves. For at anlægge et evolutionært perspektiv på Regensen vil jeg tage udgangspunkt i de bærende principper for evolutionsteorien: selektion, variation og arvelighed.

Først selektionen. Det er jo et princip, enhver regensianer har umiddelbar sympati for. Det ligger godt i tråd med regensianerens naturlige arrogance. Selektionen er en effektiv, nådesløs, men fair dommer over, hvad der bør bestå, og hvad der bør forgå. Løven er et dyr med åbenlyse kvaliteter. Men også skjulte talenter bliver værdsat: nøgenrotten fra Østafrika er som en gammel regensianer: hårløs, svagtseende – og umulig at udrydde.

Regensianere er også vant til selektionens hårde tryk. Optagelsesudvalget var vores alles første møde med Regensen. Ansøgningerne bliver altid vurderet uden hensyn til efternavn og usaglige forbindelser i øvrigt. Der søges efter åbenlyse, men også til tider deciderede skjulte karaktertræk, der er en regensianer værdig. Når nogen spørger: Hvorfor bor nogle studerende i betonkollegier på Amager, mens andre bor her? Må man blot henvise til den naturlige selektion. Den er hård, men fair.

Senere i en regensianers liv er det mest den helt naturlige selektion, man oplever. Og den oplever man i Lillesal ved nattetide. Hvis man, som jeg plejer, forbliver ædru og placerer sig på bænken langs væggen, kan man observere selektionen udfolde sig lige foran sine øjne. Og modsat biologer som forsøger at beskue præriehundenes parringsdansen, behøver man ikke at være forklædt som træstub – en fadøl i hånden er nok. Der er især ét fænomen, som har optaget min opmærksomhed i Lillesal på det sidste: Alkoholforbruget. Det er et emne, som der i akademiske kredse er stor diskussion om. Den herskende skole mener, at det store alkoholindtag skyldes, at de svage individer håber på, at alkohol kan hæmme vurderingsevnen hos det modsatte køn og på den måde forøge sandsynligheden for succes. I efteråret blev jeg imidlertid introduceret til en ny teori på en konference i Lissabon. Og med mit data fra Lillesal virker den hypotese meget plausibel. Ny viden viser, at bananfluer går til flasken, hvis de bliver afvist et større antal gange. Når man renser data for voldtægter – som er yderst almindeligt blandt bananfluer – så viser det sig, at hanner der er blevet afvist adskillige gange har et fire gange så stort alkoholforbrug. Det er bagsiden af et stort selektionsniveau.

Selektion kan ikke alene sikre en sund evolutionær udvikling. Der må være variabilitet, som selektionen kan virke på. Og det er et stort problem for Regensen. Vi kan bedst lide

os selv. Forskellighed har vi det bedst med i moderate mængder. Denne ensartethed er jo biologisk set usund, så det er godt for Regensens sundhed, at en vis diversitet er sikret ved at give ophold til en enkelt eksotisk udlænding, som dog helst skal kunne snakke dansk.

Sidst men ikke mindst skal noget af variabiliteten være arvelig. Optagelsesudvalgets evner til at udvælge fremragende og stærke individer bidrager ikke til noget langsigtet, hvis der ikke er nogen form for arvelighed. Heldigvis bæres gamle fælles-regensielle værdier og traditioner naturligt videre gennem den instinktive sociale stigmatisering, som unge regensianere udsættes for ved afsløring af f.eks. manglende kendskab til portkodens historiske reference eller kommunikation skæmmet af et utilstrækkeligt lixtal

Samtidigt deltager de forskellige vækkerforeninger i afretningen af de nye og af overbringen af traditioner – disse dog af varierende kvalitet.

Alt i alt forekommer det mig, at Regensen set i et evolutionært perspektiv har alle ingredienser, der skal til for at overleve. Vi kan forblive de samme ved at udvikle os stille og roligt, sådan som så mange organismer har gjort i naturen.

Men der er sorte skyer forude. Der er, set med evolutionsteoretiske øjne, to klassiske farer som lurar.

Den første trussel er invasive arter: Først

kom DTU'erne. Så kom der en australier. På langt sigt vil det få konsekvenser.

Langt alvorligere er dog en anden type trussel. Tag nu en fremragende regensianer som Mads Mortensen. Selektionstrykket har altid været ham venlig stemt. Sund i krop og ånd. Tykke knogler. Men som så mange andre vælger han, denne Regensens biologiske Rex, at begå biologiens største synd: indavl. Alle de regenspar er en stor trussel for Regensens sundhed over tid. Det er jo set andre steder i den biologiske verden at samfund er gået til. F.eks. er indavl på Åland ved at true eksistensen af sommerfuglearten okkergul pletvinge.

Der er to måder at løse problemet på.

Ca. 15 generationer efter at indavl begynder at være et problem hos den rødbrune ris-melbille, ændrer hunnerne deres strategi drastisk. Man måler dette ved at se, hvad der sker,

hvis man tager en af disse damer og lægger den i en kasse med 10 mandlige rødbrune ris-melbiller, som alle er nye, friske jomfruer. Konklusionen på studiet er, at de kvindelige ris-melbiller kopulerer langt oftere, og når de gør det, er det i længere tid (her snakker vi en stigning fra ca. 100 sek. til 150 sek.) og de bruger kun cirka halvt så lang tid på at se herrerne an som før. Altså, promiskuitet er én løsning.

Alternativt kunne ældre regensianere udvise et passende mådehold – ja måske endda afvise – tilnærmelser fra yngre individer, der fortsat har en udengårds partner i behold, som på sigt vil gavne Regensen biologisk set.

Til sidst vil jeg gerne rette en faglig misforståelse. Nogen tror, at det er et problem for en art, hvis der er udpræget homoseksualitet. Førhen blev det betragtet som et problem, da homoseksuelle ikke bidrager med afkom. Deres "fitness-værdi" er ifølge Haldane's definition af fitness fra 1924: NUL.

Men var det således, burde homoseksualitet ikke være så udbredt i dyreverdenen. Og man kender i hvert fald 1500 arter, hvor homoseksuel opførsel ikke er unormal. F.eks. floddelfinen fra Amazonas, hvor hannerne er kendte for at penetrere hinandens blæsehuller.

Siden er definitionen af fitness blevet udvidet, så den nu tager højde for homoseksuelles positive effekt på de øvrige individers fitness. F.eks. bruger bonoboaberne homoseksuel aktivitet som velkomst, ved konfliktløsning og ved forsoning. Om det spiller samme rolle på Regensen, har jeg ikke kunne fastslå.

Alt i alt mener jeg på trods af flere farer at kunne argumentere for, at Regensen er godt rustet evolutionært set, og jeg kan derfor med sindsro gå regensdøden i møde i forvisning om stedets fremtidige overlevelse.

Skål og tillykke til Frk. Lind!

P

rovstetale. Indflytterfest d. 16 marts 2012

Festens tema var: Rollespil. Provstens udklædning: Gandalf the White, Af Provst Stuart Ward

Jeg vil indlede min tale i aften med noget så uortodokst som et citat fra en af vores nyindflytteres ansøgninger til Regensen. Jeg har renset den for ethvert fingeraftryk, så I får det helt anonymt.

Hvis jeg får lov at bo på Regensen, bliver det en indflytterfest med "rabalder".

Nu er det sådan, at I har en provst som af og til mangler en fuld beherskelse af det danske sprog, og jeg er ikke fløv over at indrømme, at da jeg læste det der, anede jeg ikke, hvad "rabalder" betød.

Så jeg tog fat i min store Gyldendals dansk-engelsk ordbog, og jeg slog "rabalder" op. Og der stod på engelsk: "*crash, clatter, smash, hullabaloo*", og for dem der stadig ikke fattede betydningen, var der følgende eksemplificering: "*The vase came crashing to the ground*".

Og der er sikkert nogle iblandt os, som vil mene, at det er det rene Nirvana, den absolutte klimaks, den ærkeregensielle orgasme, når en fest kulminerer i adskillige fysiske genstande "crashing to the ground".

Den tendens har vi jo; den kommer til udtryk i vores holdning til porcelæn, til møbler, flasker osv. Vores smide- og smadrevaner dukker også op ind i mellem i foreningslivet – især blandt den meget gamle og ærefulde forening, som engang blev kaldt Hof, men for nyligt skiftede navn til Skrap.

Men kære indflyttere: Regensen er en meget mere indviklet organisme end som så. Det,

som man ser og hører på overfladen, skjuler en meget mere kompleks sandhed. Der skal meget mere end "rabalder" til for at verdens mest ekstraordinære, usammenlignelige kollegium skulle overleve i snart 400 år.

Her bliver jeg mindet om Gandalf the Grey i Ringernes Herre, 1. bind (s. 252) hvor han siger til Saruman, den onde troldmand:

"He who breaks a thing to find out what it is, has left the path of wisdom".

Visdom, kære venner, har i mange århundreder eksisteret side om side, i en hårfin balance, med rabalder, ballade og kaos her i vores lille samfund.

Viden og vanvid: Den ene skaber den anden, de trækker kraft fra hinanden, og de giver hinanden mening.

Det meningsløse rabalder, det forudsigelig – det som ikke har et udgangspunkt, ingen konsekvens, ingen kant, ingen magi, ikke noget at komme efter – det forstyrrer kun vores indre balance. For at holde vores Midle Earth i ekvilibrium er vi nødt til at være opfindsomme. Fornuften og fis skal finstemmes i forhold til hinanden. Det handler bestemt ikke om at *"break a thing to find out what it is – or who we are"*. Det har vi styr på i forvejen.

Fordi vi er i stand til at genkende, at der er en tid til at bygge og en tid til at rive ned. Man kan jo ikke have det ene, uden det andet.

Regensen har været igennem en snart 40 år lang overlevelseskamp, hvor vi har oplevet alle mulige udefrakommende trusler, både økono-

miske og juridiske – og med forfaldne bygninger, som vi knap nok har kunnet holde i stand.

Men netop nu bevæger vi os i ind i en ny fase, et nyt kapitel. I flytter ind i en Regens, der er i vækst. For første gang i mange år er vi i stand til at bygge nyt. Om halvanden måneds tid vil halvdelen af gården blive forvandlet til en byggeplads – med skurvogn, bunker af mursten og alle mulige andre byggematerialer. Det bliver jo lidt irriterende undervejs, men vi kommer også til at huske, at vi boede på Regensen i den tid, hvor *tårnet* blev rejst – den første tilbygning siden 1908, og formegentlig den sidste gang vi nogensinde får lov at udvide vores hjem. Når vi er færdig, vil Regensen tage sin endelige form – de eksterne rammer bliver fastlagt for evigt.

Men det er ikke alene køkkentårnet. Vi har også gang i at genopbygge vores kommunitetsformue. Sammen med jeres dedikerede X-Institution har vi implementeret en række forbedringer – en ny mere ambitiøs investeringsprofil, et nyt, meget mere effektivt varmeanlæg, og en ny lejeaftale med Københavns Universitet, som vil give et løft på indtægtssiden på næsten 25 procent. Samtidig er vi ved at undersøge mulighederne for at tjene en ekstra indtægt på buegangen.

Vi er i gang med at genopbygge, at rekonstruere, at konsolidere. Vores forhold til forskellige samarbejdspartnere bliver fornyet: KU, vores forvaltningsfirma, vores investeringsfirma og det interne forhold i kollegiesamvirket. Og vi er nødt til at tage os sammen på alle disse fronter, fordi alle vores problemer og udfordringer ikke er løst endnu.

Men vi har det her fantastiske vindue, dette unikke øjeblik, hvor vi har både tid og resurser til at dæmme op, før den næste storm raser.

For mig personligt er det et kæmpe privilegium at være flyttet ind i en opbygningsfase. Kære indflytter, jeg håber virkelig I kommer til at dele byggeglæden.

Når tårnet er færdigt bliver Regensens kendetegn ikke kun et tårn, men *De To Tårne* – ligesom Tolkien ville have haft det. Det ene eksternt og synligt over alt, det andet internt og gemt væk i kasernens skygge. Lys og mørke, Gondor og Mordor.

Vi har traditioner om at smide ting fra dem begge to. For at holde fornuften og fis i harmoni. Men lige her på det seneste begynder jeg at mærke en forstyrrelse i min ringfinger. Jeg fornemmer uroen i Isengard, og kampberedninger i Helms Deep.

*I see dark clouds forming.
I see ... Købmagergade strewn with streamers of white.
I see throngs of Orcs in police uniform.
I see ... large sums of cash changing hands.
I see ... ancient doorways slamming shut.*

Er det fortiden? Er det fremtiden? Helvede eller himlen? Jeg hører hans stemme – Gandalf the White i *Return of the King*:

"It must often be so Sam, when things are in danger: someone has to give them up, lose them, so that others may keep them".

The path of Wisdom, kære venner: *"One Regens to bring them all and in the darkness bind them"*.

Til sidst, og især til jer, kære indflyttere – husk at Regensen på mange måde er en stor omgang rollespil, og I vil finde jer i alverdens forskellige scener. Det er et spil som forpligter, men vi har også selv-ironien med. De fleste af os kan kende forskel mellem at spille en rolle og overspille den. Og skulle vi nogensinde mangle det kendskab, er der 99 andre regensianer, der kan hjælpe os på vej.

Skål, og rigtig hjertelig velkommen.

Efterkrigstidens Regensliv

Af Rikke Garfield Lagersted-Olsen (Skrap)

I foråret 1947 flyttede to 18-årige piger ind i Regensens provstebolig, hvor de igennem seks måneder skulle lave mad, servere og holde hus for provstefamilien. Harald Bohr var Regensprovst på det tidspunkt, og han havde boet i provsteboligen sammen med sin hustru, Ulla Borregaard, og flere af deres børn siden 1946.

65 år senere, en kold eftermiddag i februar måned 2012, mødte jeg de to kvinder, Estrid With (f. 1927) og Magda Nyberg (f. 1927), til en hyggelig snak om livet i provsteboligen og deres møde med en studentikos og mandsdomineret verden i 1947.

Provster og pissekantater

Magda kom fra Sa msøe og Estrid fra København, men de havde lært hinanden at kende på Askov Højskole. Det var her, de havde set opslaget om, at provstefamilien på Regensen søgte en stue- og en kokkepige. Det var lige noget for to eventyrlystne piger. Kort tid efter stod de i København med hver sin kuffert og hver med en buket violer, som Estrids mor havde givet dem.

Det var et ansvarsfuldt job at passe en stor familie, og de to piger var ikke helt klar over, hvor stor familien var, før de kom. Harald og Ulla havde datteren Hanne og svigersønnen Arne boende i provsteboligen og derudover to professorer fra USA. Datteren Ellen boede ikke længere hjemme. Hun var gift med en matematiker og havde en lille baby.

Rollefordelingen mellem de to tjenestepiger var fastlagt fra begyndelsen: Kokkepigens domæne var i køkkenet, mens stuepigen huse-

rede i stuerne blandt herskabet. Som stuepige var det Magda, der havde mest kontakt med provsten. De havde et godt forhold og talte ofte sammen om litterære emner, som interesserede Magda. Som tjenestepige kom man ganske tæt på familiemedlemmernes vaner og lærte deres små og store hemmeligheder at kende.

"Bohr stod ikke særlig tidligt op. Når jeg kom derop, så kunne han finde på at spørge: Er min kone gået på indkøb? Hvis hun var gået, sagde han: Nu vil jeg lige nyde en cigar her i sengen og det må hun ikke få at vide. Nej, sagde jeg. Jeg skal nok sørge for, at der ikke sker sammenstød. Sommetider måtte jeg så drøne

Viceprovst Otto Thune Jakobsen var en meget populær viceprovst i midten af 1940'erne.

op ad trappen og sige: Så! Nu er hun her altså, og så var det op med vinduerne”, fortæller Magda og smiler ved tanken.

Estrid var kokkepige og kom derfor sjældnere i stuerne. Hun havde til gengæld meget at gøre med fru, som kom ned i køkkenet om formiddagen for at lægge madplan. Det var vigtigt med planlægning, og Ulla var dygtig til det. Estrid fik penge til mad hver dag af fru, og gik herefter ud i byen for at handle. Der blev bl.a. købt fisk hos fiskerkonerne på Gammel Strand, og der blev ofte handlet ind hos Købmand Hakon i Store Kannikestræde skråt over for Regensen. “Det var nemt at springe over gaden til Hakon, hvis man lige havde glemt noget. Han var en rar mand”, husker Magda.

Provsteboligen i Regensgården var et gammeldags hus. I kælderen og stueetagen dominerede de to piger. De havde hver sit værelse, det ene med håndvask og det andet med servante. Selvom de havde vaskemulighed på værelset, måtte de dog gerne gå op og tage bad i Bohrs badeværelse, som lå på anden sal. Det var småt med varmt vand på det tidspunkt, men der var dog centralvarme.

I stueetagen var der en entre med trappe op og et køkken til højre for indgangen. Pigerne værelser lå også til højre for indgangen i stueplan. Som kokkepige skulle man bo lige ved siden af køkkenet. Estrids værelse lå derfor på højre hånd, når man kom igennem køkkenet. Hun havde vindue ud mod Regensgården, og det gav anledning til forskellige oplevelser. Blandt andet kom hun tæt på studenternes

natteliv. Estrid husker særligt én nat, hvor hun blev vækket af folk i gården:

“Jeg ved ikke, hvad klokken var, men det var sent. Jeg lå og sov min søde søvn, dybt og inderligt. Pludselig hørte jeg nogen, der sang, og de pissede hele vejen rundt i gården. Det var en forening, der hed Pip, og de havde en særlig pissekantate. De sang den, når de havde drukket tæt. De syntes, det var vældig hyggeligt.”

Grise og gæster

Selvom der kunne være travlt i huset, var der også plads til fritidsbeskæftigelse og besøg. Estrid nåede at have besøg af sin mor og moster, og der kom ofte folk fra Askov Højskole forbi.

Hver dag efter frokost havde pigerne en time fri, som de ofte tilbragte med strikketøjet på bænken ude i Regensgården. Af og til kom der interesserede unge studenter hen og talte med dem, mens de sad på bænken. Magda husker, at hun en enkelt gang blev inviteret op på et af værelserne af en student, men ellers

kom pigerne ikke på regensværelserne. "Jeg var jo forlovet," forklarer Estrid og ler.

Livet i provsteboligen gav imidlertid en række andre muligheder for social kontakt for de unge piger: "Det var et meget interessant hus at være i", indleder Magda, "for man traf en masse mennesker, man aldrig i sit liv ville have haft en chance for at se."

Forholdet til familien Bohr var både åbent og hjerteligt. "De var hjælpsomme, og de havde god fornemmelse for de mennesker, de omgikkes med", husker Estrid. Normalt spiste provstefamilien middag i spisestuen, men hvis der kun var få personer hjemme, kunne provsten finde på at sige: "Vi spiser bare i køkkenet". Han kunne godt lide at spise i køkkenet, og på den måde var stemningen af og til ganske uformel.

Når der kom gæster på besøg i huset, som skulle overnatte eller bo der i længere tid, var det fast skik, at provsten tog gæsterne med ud i køkkenet, for at de kunne hilse på de unge tjenestepiger. Denne skik blev opfattet som værende utraditionel, men som regel blev den gennemført på en høflig og positiv måde. Der var imidlertid også enkelte imellem, der ikke brød sig om den utraditionelle måde at blande herskab og tjenestefolk på.

"Jeg mindes en professor fra Sverige, som, da han kom med ud i køkkenet, stod henne ved døren og nikkede. Så sagde Harald: Her i huset hilser vi på vores unge piger med hån-

den! Så måtte han altså til det. Det var sådan et typisk træk ved Bohr, at ingen skulle komme og spille overlegen," fortæller Magda.

Otto Thune Jakobsen var viceprovst i 1947, og han var utrolig populær. Ifølge Magda havde studenterne stor tillid til ham og kunne finde på at tale med ham om kærestesorger og lignende. Var det imidlertid noget officielt, kom studenterne imidlertid til provsten. Estrid fortæller leende om et særligt besøg, hvor hun åbnede for en af studenterne: "Jeg åbnede for en student, der spurgte, om provsten var hjemme? Nej, sagde jeg, det er han ikke, men er der noget, jeg kan sige til ham? Det var ikke noget særligt, sagde han, jeg ville bare have en gris boende. Jeg tænkte, Gud fader bevares, hvad tænker han dog på! Jeg anede ikke, hvad en gris var. Skal de til at have grise boende på værelserne?"

Festivitas på Regensen

En af pigernes store udfordringer var, når familien holdt selskaber. Estrid husker en særlig stor begivenhed, hvor de skulle servere ved Ulla Bohrs studenterjubilæum.

"Hun var fra Ingrid Jespersens skole, og alle gæsterne havde gået i klasse sammen fra første klasse, indtil de blev studenter. Hun ville have, vi skulle klæde os ud som syv-årige, og det gjorde vi så med halvstrømper, spartasko og korte kjoler. Magda havde fletninger, og jeg havde en sløjfe i håret. Vi skulle se så barnlige

ud som overhoved muligt," fortæller Estrid.

Efter middagen skulle damerne have kaffe og til sidst skulle de have te og natmad. Damerne blev ved længe, og trætheden begyndte efterhånden at overmande de to piger.

"Der var ikke nogen stole tilovers, og vi var nødt til at sidde på gulvet. Jeg kan endnu huske, hvordan Magda sidder ude i anretterværrelset, som denne her lille pige med fletninger, og drikker direkte af en vinflaske. Jeg hjalp sikkert med at tømme slatterne."

Den største begivenhed i pigernes tid på Regensen var imidlertid fejringen af Lindens fødselsdag i 1947. Det hele startede før frokostens begyndelse med at portneren bad de to piger om at hælde vand i alt, hvad de kunne finde. Der blev derfor tappet vand i badekar, kedler og så videre, og Estrid husker endnu sin forundring: "Vi tænkte: Det er altså lidt underligt det her, men hvor galt kan det gå?"

Lindefrokosten begyndte ved frokosttid omkring klokken et. Det var meget stilfuldt og begyndte med at studenterne kom og ønskede Linden tillykke. Herefter var det viceprovsten, der førte ordet. Han var toastmaster. Der var sat borde ud, og der skulle spises i gården.

Efterhånden som bespisningen gik til ende, begyndte handlingerne at tage en ny drejning og højtideligheden blev lagt på hylden:

"Da de havde spist i nogle timer, så begyndte det. Jeg har aldrig oplevet noget lignende med vandbad. De stod oppe i vinduerne og

ventede på, at andre kom ud fra Regensporten, og så hældte de vand i hovedet på dem. Det var over det hele og holdt først op klokken fire eller fem om morgenen," fortæller Estrid imponeret.

Klokken fem om morgenen skulle pigerne være oppe, for deres opgave var nu at servere morgenkaffe for studenterne ude i gården. Magda husker episoden på følgende måde:

"Estrid var inde i køkkenet og lavede kaffe, mens jeg gik ud med den. Da jeg skulle servere den, blev jeg stærkt antastet af en studerende, og jeg tænkte, det her, det finder jeg mig simpelthen ikke i. Så gik jeg ind til fruén og sagde, at jeg gerne ville servere kaffe, men at det måtte blive ud ad køkkenvinduet. Det forstod hun fuldstændigt."

Kaffen blev dermed serveret ud af køkkenvinduet, og de måtte selv komme og hente den, supplerer Estrid.

Oven på Lindefrokostens begivenheder kom en roligere sommer, hvor pigerne tog med provstefamilien i sommerhus på landet. Da sommeren lakkede mod enden var de to pigers tid hos familien Bohr slut. Efter dem kom der imidlertid nye piger til provsteboligen, for huslig hjælp var der stadig behov for i et stort hus.

Kasernekøkkenerne

Af Bygherreudvalget, ved Christian Vad og Lise Mansfeldt

Over 100 år gamle – og snart helt nye

Alle regensianere med gang på Den Røde Gård i løbet af det sidste årti har hørt den vedholdende hvirken om udbygning af Kasernens køkkener. Nu sker det endelig: Til nytår får Regensen efter ti måneders byggearbejde det meget omtalte Køkkentårn, der giver de fire køkkener og 28 alumner i Kasernen dobbelt så store køkkener.

Regensianerne er snart vant til at stå op til håndværkertid og kan skelne lyden af et

slagbor fra lyden af en jordvibrator. Udenfor de beskyttende mure skiftes Krystalgade, Købmagergade og St. Kannikestræde til at være i undtagelsestilstand, mens Regensen selv lægger brosten og Bjørnegrotte til en byggeplads. Regensen får nye køkkener, og det kan både ses og høres.

I efteråret 2011 gik de første håndværkere i gang med at sætte køkkenerne i stand efter tre provsteperioders arbejde med at samle bevillinger og midler til renoveringsprojektet. A. P. Møller-fondet har doneret 15 mio. kr. til projektet, der i to faser skal give regensianerne nye køkkener. Første fase af projektet er for længst afsluttet: Alle køkkener er blevet renoveret. Kun de fire køkkener i Kasernen mangler, men her er renoveringen også anderledes radikal, idet der bygges ud i Bjørnegrotten.

En del af Regensens køkkener blev udskiftet i 1980'erne, men udgangspunktet for de nye køkkener er snedkerkøkkenerne på 6. gang, som blev lavet i 1960'erne. De gedigne elementer på Emotikratiet og Juntaen er blevet sat nænsomt i stand og har fået nye hårde hvidevarer og træbordplade. Resten af køkkenerne får elementer fra Unoform, hvis design læner sig op ad snedkerkøkkenerne. De blå- og hvidmønstrede fliser henter en portion Regenshistorie i de hollandske kakler, der findes omkring vasken på de fleste værelser.

Køkkentårnet er anden fase af køkkenrenoveringen. Når byggeriet står færdig omkring nytår, vil de fire køkkener i Kasernen være dobbelt så store, og Bunden vil have en terrasse med nedgang til Bjørnegrotten, hvor der plantes vinstokke. Udbygningen er resultatet af en årelang dialog med Kulturarvsstyrelsen, der med høgeblik har våget over Regensens fredede bygninger. Alle tiltag er blevet vendt med både Kulturarvsstyrelsen og brandmyndighederne for at sikre, at den største tilbygning til Regensen i over 100 år både favner nutidige og fremtidige generationer af Regensianere og trækker tråde tilbage til 1623.

Der er en del praktiske udfordringer i forbindelse med udbygning af fredet byggeri. Tilbygningen er opført efter bedste byggeskik –

dvs. som man opførte kvalitetsbyggeri omkring 1908, hvor Kasernen blev bygget. Det lille vindue fra St. Kannikestræde 4 mod Bjørnegrotten er blevet udskiftet med et brandsikret vindue for at forebygge vinkelbrandsmittefare fra køkkentårnets facade til naboejendommen. Det første vindue på gangen er blevet blændet for at lægge væg til den nye spise- og opholdsstue, og sammen med det tidligere køkkenvindue bliver det genbrugt i den nye facade for at sikre et oprindeligt arkitektonisk udtryk.

Byggeriet betyder imidlertid også, at bunditter, proletarer, patriciere og søfolk har været uden køkken hen over sommeren og i efteråret. Indtil de nye køkkener står færdige til nytår, er de absorberet i det regensielle kredsløb af køkkenudstyr, der på trods af renoveringen lever i bedste velgående. De næste 100 års Regenshistorie kan bare komme an.

Levende Vs. Døde anno 2012

Af Bladets udsendte sportsreporter Troels "Jes Dorph" Petersen

Det var en dyster, men dog klar efterårsdag fredag d. 28. september, og Rosenborg Eksercerplads (også kendt som "Stadio Communale") lå klar til det årlige brag af en kamp.

Levende har domineret med en gylden årgang, men et par stykker af disse var nu døde, og dermed var der genåbnet for muligheden, at Døde kunne trække det længste strå.

Kampen startede helt vildt, da Døde fik en friløber og et hovedstød på overliggeren, dog uden at det resulterede i mål, og Levende havde en tilsvarende stor chance. Levende fik dog efter et kvarter scoret på et ganske ufortjent hovedstød.

Og dette syntes at sætte Døde i gravstemning, og dødeholdet formåede kun lige at forsvare stillingen uden at komme med nogen farlige forsøg. Det så faktisk en overgang sort ud, idet første halvleg som regel har været Dødes chance (kontorformen holder ikke til mere).

Men hen mod slutningen fik Troels "Formanden" Petersen headed et indlæg videre til Nicolai "Boom Boom" Dyhr, som sikkert satte bolden i nettet. Og kort efter lavede Thomas "Bomber" Grane en "døds-pirouette" med efterfølgende skud, som også gik ind, hvilket førte til stillingen 2-1 ved halvlegen.

Anden halvleg gik bedre for Døde, og på endnu en pirouette fik Mikkel "Røde Romario" Vestergaard sneget bolden ind. Men Levende slog igen, og efter et hjørnespark fik Levenes playmaker Jeppe Langkjær mulighed for at sparke en god helflugter i nettet fra kanten af straffefeltet, hvilket Dødes ellers glimrende målmand, Angantyr "Plankeværk" L. Nielsen, ikke kunne gøre noget ved.

Det skulle dog vise sig, at anden halvleg passede Døde godt, og især Andreas "Tung" Bech og Thomas "Pippo" Olander var sprudlende. Sidstnævnte fik bolden fra en glidende frispilning af Kristoffer "Pirlo" Holm Pedersen og satte et velovervejede skud under overliggeren og forøgede stillingen til 5-2 ved endnu et mål 10 minutter senere.

Hen mod slutningen fik Troels Petersen kæmpet sig til et friløb, men brændte på det groveste foran mål. Og kort efter kunne levende/døde Christian Videbæk fløjte kampen af.

Sportsdirektionen havde på glimrende vis sørget for både kolde øl i badet og varme burgere i Lille Sal, hvor kampen blev genfortalt i korte uddrag og mange versioner.

Sen)sommerudflugt 2012

På bestyrelsens vegne af Troels Petersen

Bestyrelsen var blevet enige om, at Christiansborg Slot og dronningens gobeliner var et passende mål for Regensianersamfundets (sen) sommerudflugt anno 2012. Rådet fra Christiansborg Slots administration var at lægge den sent på sommeren (faktisk d. 23. september) for at undgå masserne fra krydstogtskibene, og med lovning om en god guide tog vi imod det.

Vi mødtes foran Højesteret og drog så i samlet talstærk flok (33 personer) ind i Absalons borg. Vores guide skulle vise sig at være en ualmindelig glimrende og vidende fortæller, og de følgende tre kvarter fik vi Danmarks historie i uddrag, med fabelagtige illustrationer af Nørgaard. Man må sige, at det var modigt at hyre ham til den slags, men resultatet er i sandhed fantastisk og et stykke danefæ, som man bør opleve.

Flere af samfundets medlemmer havde glimrende spørgsmål til gobelinerne, ikke mindst om det var Regensens tage, man kunne skimte ved siden af Rundetårn på gobelinen med Christian d. IV's tid. Og i det hele taget indeholder disse gobeliner et sandt væld af detaljer og finurligheder.

Efter rundturen gik vi selv rundt i slottets øvrige sale, som vi i høj grad havde for os selv (modulo en enkelt kinesisk gruppe, som kort passerede igennem). Og til sidst drog vi stille og roligt gennem Københavns solbeskinnede søndagsgader til Regensen for at indtage lun frokost og kolde øl.

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere.

De tre første år efter at man er flyttet fra Regensen, er man gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til samfundets formand, Troels Petersen eller kasserer Jesper Nørregaard.

Mange spændende aktiviteter!

Som medlem af regensianersamfundet bliver man grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Og her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere) og en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen.

Endelig er der den årlige sommerudflugt, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser.

Prisen er ikke værd at tale om, 150 kr. om året.

Send en e-mail til Troels C. Petersen på petersen@regensianersamfundet.dk eller kasserer@regensianersamfundet.dk hvis du endnu ikke er medlem!

www.regensianersamfundet.dk

Formand:

Troels C. Petersen – petersen@nbi.dk

Kasserer:

Jesper Nørregaard –
kasserer@regensianersamfundet.dk

Redaktør:

Kristoffer Holm Pedersen – krisped@hotmail.com

Webmaster:

Niels Kjær – nillerk@gmail.com

Bestyrelse:

Niels Willumsen
Niels Kjær
Poul Petersen
Thomas Grane